GS 867

Trenne mycket wackra

Kärleks-Wisor.

Den Första:

Benrangels-Riddaren.

En Krigsman så båld och en Fröken så grann ꝛc.

Den Andra:

Den sköna Emma tröstlös låg, ꝛc.

Den Tredje:

Min wän, om du will rätt igenom werlden wandra, ꝛc.

Jönköping,
hos J. P. Lundström, 1849.

13. Se upp! känn Alonzo, war wålnadens ljud, Förräderska! mins dina eder: Ditt högmod, din falskhet, dem straffe nu Gud, Min wålnad hos dig i sin Brudliga skrud Nu sätter sig neder och fordrar sin Brud, Och rycker i grafwen dig neder.

14. Sin arm kring den sköna nu lindade han, Förgäfwes deß jemmer man hörde, Och fort med sitt rof genom luften förswann, Ej nånsin man mera Imogine fann, Ej spöket, som henne bortförde.

15. Snart dödde Baronen, och allt sen hans slott Stått öde i långliga tider; Ty sagorna säga: att Imogines lott Är den, till ett ewigt straff för sitt brott, Begråta det öde hon lider.

16. Hwart år fyra gånger hon wisar sig än, När midnatten spänner sina wingar, I hwit brudlig drägt hon då synes igen; Och skriker: att Benrangels-Riddarn är den, Kring dånande golf henne swingar.

17. Kring dem dansa spöken med gräsliga skrål, Som blod utur dödskallar dricka, Och stöta ihop hwar sin murknade bål, Och tjuta: Alonzo den tappre! din skål, Och skål för din trolösa flicka!

Den Andra:

Emma och Wilhelm.

Den sköna Emma tröstlös låg, Odräglig war deß smärta, Då hon sig öfwergifwen såg Af den, hon skänkt sitt hjerta.

2. Hon sade: han mig swurit har, Att ewigt trogen wara; I morgon dock till kyrkan far, Att sig med Cloe para.

3. Fast mången ann' begärde mig, Så walde jag dock denne; Mitt hjerta som förklarat sig Kan aldrig älska twenne.

4. Ack, Wilhelm! du den ende war, Som lärt mitt hjerta ömma; Fast trolös har du det dock qwar, Jag kan dig aldrig glömma.

5. Hwad är mitt brott? Säg på hwad lag Du mig till döden dömer; Jo: Cloe är mer rik än jag, Och annat allt du glömmer.

6. De ögon du så sköna fann, Du dömt att ständigt gråta; De kinder, för hwars glans du brann, Att bli af tårar wåta.

7. Min Brudsång lär bli mörk och kall; Din grymhet och min smärta, Dock ingen annan hämna skall, Än just ditt eget hjerta.

8. Till Kyrkan skall min Wilhelm gå, Att med en ann' sig para; Men, mina wänner! lagen så, Att jag då der får wara.

9. När han ses komma med sin Brud, I ståt och prakt må båda Uti sin hwita swepningsskrud Den swikna Emma skåda.

10. Allt swartnar och förmörkar sig; Min mor jag tror mig höra Från grafwen ropa: kom till mig! Ja, Emma skall så göra.

11. Jag ser, hwad kanske ingen ser, Sig Englar kring mig swinga; Jag hör, och kanske ingen mer, Att alla klockor ringa.

12. Hon staplar nu: farwäl, farwäl! Sig

---

2. War emot wänner öm och emot flickan trogen, Gå jemt i rättan tid till syßlorna — ej krogen, Håll ordning uti allt, gör godt hwad du förmår, Och gå med bön till sängs, när klockan elfwa slår.

3. I öfrigt annat allt, min wän, är bara sladder; Betänk, att du är född, hwar gång som du står fadder: Att du dig gifta bör, då du på Bröllop är: Och att du ändtlig dör, när du begrafning ser.

4. Så bruka wäl din dag och wänta dina öden, Njut lifwet utan brott, så fruktar du ej döden; Och när som lyckans nyck Mot dig förklarar krig, Så tro att deß förtryck Ej öfwerlefwer dig.

Den Första:

En krigsman så båld och en Fröken så grann De sutto till hop i det gröna: De sågo med ömma begär på hwarann', Alonzo den tappre, så kallades han, Och hon: Imogine den sköna.

2. Ack! suckade han: då i morgon jag går Till fremmande länder att strida, Snart rinner för mig mer ej saknadens tår, En rikare friares helsning du får, Och han får mitt rum wid din sida.

3. Tyst grymme! tyst grymme! war Imogines swar, Ack! upphör att orätt mig göra: Den Heliga Jungfrun till wittne jag tar, Att lefwer du, dör du, min hand, mina dar Blott dig eller ingen tillhöra.

4. Om nånsin begärens ell' fåfängans bud Mig från min Alonzo förleder, Mitt högmod, min falskhet dem straffe då Gud; Din wålnad hos mig i min Brudliga skrud, Då sätte sig neder och fordre sin Brud, Och rycke i grafwen mig neder.

5. Den tappre sig slet från den sköna i gråt, Och for till det heliga Landet: Men knappt årets tider följt solhwarfwet åt, Så kom en Baron uti lysande ståt, Och tillböd åt Imogine handen.

6. Hans skänker, hans guld, hans förledande skick, Snart kommo deß eder att wackla: Han skörde deß hjerna, han tjuste deß blick, Deß flyktiga hjerta i snaran han fick, Och snart tändes Bröllopets fackla.

7. Och nu hade Presten wälsignat wårt par, Re'n dracks ur det guldprydda hornet: Och bordet sitt öfwerflöd swigtande bar; Och löjen och skämt gåfwo lif åt en hwar, När tolfslaget dundrar från tornet.

8. Då hos Imogine med häpnad blef spord En fremmande sitta objuden: Orörlig han satt, utan lif, utan ord, Hans ögon ej wändes kring gäster och bord; Han hade dem spända på Bruden.

9. Hans hjelmhatt war sluten, gigantisk hans längd, Hans rustning war swartgrå, som jorden: All fröjd wid hans åsyn ur högtiden trängd, Och blå brinner lågan i lampornas mängd, Och hundarne fly under borden.

10. Med rysning och häpnad en hwar honom ser; Af skräck sitta gästerna stela: Till slut sade Bruden, med bäfwan: jag ber, Fäll, tappre Herr Riddare! stormhatten ner, Och wärdes wälfägnaden dela.

11. Hon tystnar; och Riddar'n, som Bruden befallt, Låt hjelmen från hufwudet falla: Men ack! hwilken syn, hwad förfärlig gestalt, Hwad ord måla häpnan, som rår öfwer allt, En dödskalle wisas för alla.

12. Och upp sprungo alla med skräckfulla rop, Och fasa och wämjelse kände; Af rysliga ma[illegible] slingrande hop, Kröp in och kröp ut genom [illegible] grop, När spöket till Bruden sig wände.

matt åt wäggen wänder; Och snart sin ädla, ömma själ Hon till sitt ursprung sänder.

13. Hon föll som blomman i sin wår, Den stormens ilar fällde; Deß wänner under suck och tår, Om hennes lik beställde.

14. Den nästa dagen Wilhelm kom Till kyrkan, Brud att byta, Se'n han de eder swurit om, Som han så nyß djerfts bryta.

15. Han kom så glad i prakt och ståt, Sin rika Brud han ledde; En hämdegud dock ett försåt Dem wälförtjent beredde.

16. Näst choret wid en öppen graf Man fick en kista skåda; Deß lock i hast blef lyftadt af, Men Gud! hwad syn för båda.

17. Här Emma blek och andlös låg, Men wacker än som dagen: Ej döden kunnat, som man såg, Här plånat ut behagen.

18. Här låg hon kall, en blomsterkrans Deß wackra hufwud prydde, "Förgät mig ej" bland deßa fanns, Med mer som nog betydde.

19. Stum och orörlig Wilhelm stod, Hans samwet grymt sig wäckte, Snart stelnade hans warma blod, Han sina ögon täckte.

20. I hast blef folket skockadt här, Och alla gråto mycket, De sade: Emma ligger der, Det himla mästerstycket!

21. Hon, som så skön och dygdig war, Men föll i falskhetssnara, Se, Wilhelm, hwar du offret har, För det du Gud bör swara.

22. Sorg, ånger, gäckad kärlek, blygd, I Wilhelms bröst regera, Förbannad af sin fosterbygd, Och af sig sjelf än mera.

23. Förtwiflad han till kistan lopp, Att sig på liket kasta. Med darrning i sin hela kropp Till Emma sågs han hasta.

24. Han henne ren i famnen höll, När hjertat tycktes brista, Han gaf ett rop wid det han föll, Det ropet war hans sista.

25. Om Bruden, som en trolös tog, Jag stort ej kan berätta, Hon sorgsen ensam hemåt drog, Wißt icke nöjd med detta.

26. Ett rum likwäl i Emmas graf Här Wilhelms lik fick taga, Se'n han så dyr försoning gaf, Låt man sig det behaga.

27. Så fick då Emma sitt igen I jordens dystra gömma. Trolöse! himlens finger känn, Och märk hur han kan döma!

28. I, som för ro skull gören lek Af löften och af eder, Wißt Wilhelms wålnad om ert swek Kan mycket säga eder.

Den Tredje:

Min wän, om du will rätt igenom werlden wandra, Så följ din egen smak och bry dig ej om andra, Tro endast hwad du ser, och deßa reglor lär, I korthet finns der mer än i Nerdins Kateches.